

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.37.321/2012/13.szám

A Kúria a dr. Simonffy György ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a dr. ... kormánytisztviselő által képviselt Emberi Erőforrások Minisztériuma (1055 Budapest, Szalay u. 10-14.) alperes ellen normatív állami hozzájárulás tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Fővárosi Törvényszék 2012. január 26. napján kelt 8.K.31.125/2010/10. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 8.K.31.125/2010/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A Magyar Államkincstár Észak-Alföldi Regionális Igazgatósága, mint elsőfokú hatóság a Magyar Köztársaság 2007. évi költségvetéséről szóló 2006. évi CXXVII. törvény 31.§, a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény (a továbbiakban: Ktv.) és annak végrehajtásáról szóló 20/1997.(II.13.) Kormányrendelet (a továbbiakban: R.) 17.§-ának (1) bekezdésében, valamint az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény 18/B.§ (1) bekezdés g) pontjában kapott felhatalmazás alapján, a felperesi fenntartó által a ... Nyelviskola Idegennyelvű Szakközépiskola közoktatási intézményben ellátott feladatokra 2007. január 1-től 2007. december 31-ig terjedő időszakra, a fenntartó által igénybe vett normatív állami hozzájárulás elszámolása szabályszerűségére irányuló helyszíni ellenőrzést végzett. A helyszíni ellenőrzés során lefoglalta a tanügyi nyilvántartásokat, egyes tanulókat és tanárokat tanúként

meghallgatott, a részletes megállapításait jegyzőkönyvbe foglalta. Az ellenőrzés eredményeképpen az elsőfokú hatóság 2009. április 24-én kelt 10017-6/2009. számú határozatában a vizsgált jogcímek és intézmény tekintetében a felperes terhére 2007. évre 44.926.312 forint finanszírozási különbözetet, és 6.737.409 forint igénybevételi kamatfizetési kötelezettséget állapított meg. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperesi jogelőd, az Oktatási és Kulturális Minisztérium 2009. július 22. napján kelt 15117-1/2009. számú határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolása szerint az elsőfokú hatóság mindenre kiterjedő és megalapozott ellenőrzését helybenhagyó alperesi határozat jogszerű. Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt foglalkozott az elsőfokú hatóság illetékességének kérdésével és rögzítette, hogy bár a felperes székhelye 2006-ban megváltozott, azonban a 2007., a vizsgált évre igénybe vett normatív állami hozzájárulás és támogatás felülvizsgálatára az első fokon eljáró hatóság volt illetékes, tekintettel arra, hogy a normatív hozzájárulást és támogatást ezen igazgatóság folyósította.

Az elsőfokú bíróság hivatkozott a Ktv. 118.§-ára, mely előírja, hogy a fenntartó ugyan minden tanuló után jogosult normatívára, de a nevelési és oktatási intézménynek kell igazolnia, hogy a tanulót felvette, és hogy az előírt szolgáltatások - melyek közül a legalapvetőbb az oktatás - is megtörténtek. A R. 12/G.§-a szerint a közoktatási célú normatív állami hozzájárulás és támogatás igénylésének további feltétele a diákokra vonatkozó azonosító számok tanügyi iratokon való feltüntetése. Az R. 13.§ (2) bekezdése szerint normatív hozzájárulás, azután a tanuló után vehető igénybe, akit beíratnak, akiről kiállították a törzslapot, jelenlétéről, távolmaradásáról nyilvántartást vezetnek. Ez utóbbi kötelezettséget, illetve eljárási rendet a nevelési, oktatási intézmények működéséről szóló 11/1994.(VI.8.) MKM rendelet (a továbbiakban: MKM.r.) 4. számú melléklete kellő részletességgel előírja. Ezzel szemben a fenntartó által nem került rögzítésre az, hogy egyes tanulók jogviszonya az igénylés alapjául szolgáló időszak előtt megszűnt, így utánuk normatíva nem volt igényelhető; hogy a szakmai vizsgákhoz kapcsolódó normatíva igénybevétele sem volt jogos, mivel kimutatható, hogy az igényléshez képest (60 fő), jóval kevesebben (37 fő) tettek vizsgát. Ugyancsak alkalmatlanok voltak az osztálynaplók a hiányzások követésére, nem volt megállapítható, hogy a tanulók mikor voltak távol, a legalapvetőbb szolgáltatást, az oktatást a felperes milyen módon nyújtotta ezeknek a hallgatóknak, illetve azokat miképpen vették igénybe. Hiányos volt a pedagógus nyilvántartás is, illetőleg a nyilvántartás nem fedte teljesen a valóságot, tekintettel arra, hogy a nyilvántartásba vett 11 fő pedagógus helyett csak 8 főnek volt munkaszerződése. Rámutatott, hogy a határozatok részletesen

tartalmazzák a döntés alapjául szolgáló bizonyítékokat, ezért nem megalapozott az a felperesi állítás, hogy a hatóság nem tisztázta a tényállást, vétett a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ában megfogalmazott előírások ellen. A tényállás tisztázása körében az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a MKM.r. a tanügyi dokumentumok közül egyedül az iskola által vezetett törzslapot tekinti közokiratnak, ezek mindegyikén talált valótlan adatot az ellenőrzés. Az osztálynapló, a beírási napló nem közokirat, hanem teljes bizonyító erejű magánokirat, melyeket a felperesi fenntartó használt az elszámolás során bizonyítékként, tehát a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy egyes tanulók esetében törzslapokba foglalt adatok közül melyek a valódiak. Az elsőfokú bíróság a felperes azon sérelmére, miszerint a hatósági megállapítással ellentétben a szolnoki intézmény részére a normatív hozzájárulás összegét átadta, hangsúlyozta, hogy a felperes az adóhatóság válaszára vonatkozó hivatkozást sem a közigazgatási eljárásban, sem pedig az elsőfokú bírósági eljárásban nem támasztotta alá, a bíróság pedig nem hivatott helyette bizonyítékot szolgáltatni. Ezzel szemben igaz az a hatósági megállapítás, hogy egy közoktatási intézmény tevékenységét akkor tudja megfelelően végezni, ha rendelkezik az alaptevékenység ellátásához szükséges előírt alkalmazotti létszám legalább 70 %-ával, akik határozatlan időre szóló munkaviszonyban állnak. Ezzel ellentétesek a pedagógus nyilvántartásra vonatkozó már említett anomáliák. E tekintetben is a felperest terhelte volna a bizonyítás, melynek a felperes nem tudott eleget tenni. A felperesnek azon eljárási kifogására nézve, hogy az elsőfokú hatóság túllépte az ügyintézési határidőt, az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint ez nem tekinthető az ügy érdemére kiható olyan súlyú eljárási jogszabálysértésnek, amely miatt a határozatot hatályon kívül kellett volna helyezni.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének való helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206.§-át, mivel olyan indokokra hivatkozik, amelyek nem bizonyítottak, és olyan tényeket száműzött ítéletéből, amelyek alátámasztják, hogy a határozatok nem megfelelő tényálláson alapulnak. Az elsőfokú bíróságnak az alperest kellett volna kötelezni a Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján, hogy a határozatokba foglalt tényeket bizonyítsa. Hangsúlyozta, hogy a fenntartónak a hozzájárulás és támogatás igénybevételének jogosságáról és felhasználásáról a tárgyévet követő január 31-éig kell elszámolnia, ebben az időpontban van abban a helyzetben, amikor a tényleges tanulói létszámról számot adhat. A Ktv. 1. számú

melléklet 1. pont b) alpontja szerinti feltételeket álláspontja szerint alátámasztotta, hiszen az igényléskor a fenntartó kizárólag azokat a tanulókat tudja számba venni, akiket az intézménybe beíratnak, és akikről törzslap kiállításra került. Az igényléskor nem lehet megjósolni az egyes tanulók jogviszonyának a sorsát, mindezt csak az adott támogatási időszak végén lehet megtenni, utólagos elszámolással.

Kifogásolta, hogy a 2007. évre vonatkozó elszámolás alapján 2008. évben a normatív kifizetések korrigálásra kerültek, a túligénylés összegét felperes fentiek szerint lényegében visszafizette, ezt azonban az elsőfokú bíróság nem értékelte.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, miszerint a MKM.r. 4. számú mellékletében foglaltak alapján kötelezően vezetendő tanügyi dokumentumok hivatottak a tanulói jogviszony létrejöttének, alakulásának és megszűnésének hiteles dokumentálására, ehhez képest az osztálynapló nem kötelező nyomtatvány, így annak alapján nem lehetett volna az ellenőrzés során megállapításokat tenni. Amennyiben ezen kötelező tanügyi dokumentumok hitelességét a hatóság megkérdőjelezi, úgy az abban feltüntetett minden egyes tanuló vonatkozásában a hatóságnak kellett volna a bizonyítást lefolytatni és a következtetéseket levonni. Mindezeket az érveket azonban az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, nem értékelte a felperesi előadásokat megfelelő súllyal, így az elsőfokú ítélet jogsértő.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Előadta, hogy a felperesi álláspont több vonatkozásban is megalapozatlan. Mindenekelőtt rögzítette, hogy a felperes a 2008. évre vonatkozó korrekciós elszámolás után valóban nem kapott normatíva átutalást, de ez az összeg nem a 2007. évre kifizetett normatív hozzájárulást korrigálta, hanem a 2008. január 1-től április 30-ig terjedő időszakra vonatkozó elszámolt és korrigált támogatási összeget. Ilyen módon a felperes nem fizette vissza az őt marasztaló határozatban megjelölt tartozását.

Az alperes álláspontja szerint téves az a felperesi állítás is, mely szerint a Ktv. az MKM.r. szerint a felsorolt beírási napló és törzslap bizonyítja az elszámolás jogszerűségét és a hatóság vizsgálata csak ezen okiratokra terjedhet ki. Ezzel szemben a felperesnek a szolgáltatások igénybevételének biztosítását is igazolnia kellett volna, amely - az MKM.r. 4. számú melléklete szerint - a foglalkozási napló vezetésével történik. Alaptalanul hivatkozik a felperes a törzslapok és beírási naplók tekintetében arra, hogy azok közokiratnak minősülnek, és az elsőfokú bíróság nem folytatott le minden okiratra kiterjedő bizonyítási eljárást. Ezzel szemben az MKM.r. szerint csak a törzslap minősül közokiratnak, azt az elsőfokú bíróság mérlegelése körébe vonta és megállapította, hogy a felperesi fenntartó olyan hiteltelen dokumentumokkal rendelkezett, amelyek nem voltak alkalmasak az elszámolás alátámasztására. A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a

rendelkezésére bocsájtott bizonyítékoknak megfelelően értékelte, eljárása megfelelt a Pp. 6.§ (1) bekezdése, illetőleg 206.§ (1) bekezdés rendelkezéseinek.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével és indokaival a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel rámutat, hogy a R. 16.§ (1) bekezdése alapján a felperes elszámolási kötelezettsége nem lehet vita tárgya, miként az sem, hogy arra nézve lefolytatott ellenőrzés során alátámasztást kell nyernie, hogy az igénylés és a felhasználás egyaránt jogszerű volt. A Kúria álláspontja szerint a határozatban előírt kötelezettség teljesítésének megtörténte vagy elmaradása az ügy szempontjából irreleváns, a bíróság döntésére sem az elsőfokú, sem a felülvizsgálati eljárásban nem bírt jelentőséggel.

A Kúria egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy az elsőfokú hatósági eljárásban történt határidő túllépés a határozatok hatályon kívül helyezését nem alapozza meg, mivel a hatóság késedelme az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta. A határozatok érdemi részének elsőfokú bíróság általi értékelésével is egyetért a Kúria, azzal tehát, hogy hatóság az igényelt normatíva és a célnak megfelelő felhasználás vizsgálatát elvégezte, és azt bizonyítékokkal alátámasztotta, így eleget tett a tényállás tisztázási kötelezettségének /Ket. 50.§ (1)/, a bizonyítékokat a Ket. 50.§ (6) bekezdésében foglaltaknak megfelelően összevetette és összességében értékelte. A felperes - a rá nehezedő bizonyítási teher /Pp.164.§ (1)/ ellenére - nem tudta az elsőfokú bírósági eljárás során megcáfolni azt, hogy az általa hibásan vezetett, javított, illetve szándékosan megváltoztatott tanügyi dokumentumok megfelelőségét a hatóság tévesen értékelte, különös tekintettel a tanúként meghallgatott tanárok, illetve tanulók vallomásaira, amelyek alapján a tapasztalt, a normatívára való jogosultságot érintő jogszabálysértések, manipulációk ténye további alátámasztást nyert.

A Kúria egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a fenntartott intézményben fellelhető közokiratnak és magánokiratnak

minősülő tanügyi dokumentumokban közölt adatok valódisága megkérdőjelezhető, A közokirat tartalmával szemben bizonyítás folytatható. A hiteltelen dokumentumok alapján sem az igénylés, sem az elszámolás jogossága nem állapítható meg. A hatóság a széles körű bizonyítási eljárás eredményeként megfelelően igazolta azt a megállapítását, hogy a felperes jogtalanul igényelt támogatást, a normatív állami hozzájárulást a szolnoki intézmények nem adta át. Téved a felperes abban, hogy a perben kit terhelt a bizonyítás kötelezettsége, mivel a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján állításai igazolására ő volt köteles. Ugyancsak téves az a felperesi álláspont, miszerint a normatívának az intézmény részére történt átadását - miután azt a közigazgatási eljárásban sem tudta alátámasztani - a perben, a bírósági megkeresés útján kellett volna bizonyítani. Ezzel szemben a felperesnek - figyelemmel az átadási kötelezettséget kimondó jogszabályi előírásokra - kellett volna bizonyítékot szolgáltatni pl. bankszámla útján, az átadás tényleges megtörténte.

Összességében, a felperes az ellenőrzés rá nézve negatív, a normatíva jogellenes igénylésére és felhasználására vonatkozó a hatóság által bizonyított megállapításait mindvégig csak vitatta, de cáfolni nem tudta, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján a bizonyítatlanság következményét - kereset elutasítás - megfelelően alkalmazta.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperest a felülvizsgálati eljárásban nem jogi képviselő képviselte, így részéről felszámítható perköltség nem keletkezett, ezért erről rendelkezni nem kellett.

A pervesztes felperes Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/ 1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2013. március 13.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Bögös Fruzsina s.k. bíró